

Ο Χριστουγεννιάτικος Ίαμβικός Κανόνας του Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

«... Διάβαζα τ' ἀρχαῖα τροπάρια, καὶ βρισκόμουν αὐτὰ σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴ μεταδώσω στὸν ἄλλον. Πρὸ πάντων ὁ ἱαμβικὸς Κανόνας «Ἐσώσε λαόν», μὲ κεῖνες τὶς παράξενες καὶ μυστηριώδεις λέξεις, μ' ἔκανε νὰ θαρρῶ πὼς βρίσκουμε στὶς πρῶτες μέρες τῆς δημιουργίας, ὅπως ἦταν πρωτόγονη ἡ φύση ποὺ μ' ἔζωνε, ὁ θεόρατος βράχος, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐκκλησιά, ἡ θάλασσα, τ' ἄγρια δέντρα καὶ τὰ χορτάρια, οἱ καθαρὲς πέτρες, τὰ ρημονήσια ποὺ φαινότανε πέρα στὸ πέλαγο, ὁ παγωμένος βοριάς ποὺ φυσοῦσε κ' ἔκανε νὰ φαίνονται ὅλα κατακάθαρα, τ' ἀρνιὰ ποὺ βελάζανε, οἱ τσομπάνηδες ντυμένοι μὲ προβιές, τ' ἄστρα ποὺ λάμπανε σὰν παγωμένες δροσοσταλίδες τὴ νύχτα! Ὅλα τὰ ἔβλεπα μέσ' ἀπὸ τοὺς χριστουγεννιάτικους ὕμνους, μέσ' ἀπὸ τὰ ἱαμβικὰ ἐκεῖνα ἀποκαλυπτικὰ λόγια, σὰν καὶ τοῦτα»... **Φῶτης Κόντογλου.**

Ὁδὴ α'.

Ἐσώσε λαόν, θαυματουργῶν
Δεσπότης Ὑγρὸν θαλάσσης, κύμα
χερσώσας πάλαι. Ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ
Κόρης, τρίβον βατὴν Πόλου τίθησιν
ἡμῖν· ὃν κατ' οὐσίαν Ἰσὸν τε Πατρί,
καὶ βροτοῖ δοξάζομεν.

Ὁ Δεσπότης Θεὸς Λόγος ποὺ ἔσωσε τότε θαυματουργικὰ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ
(ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Φαραὼ), μετατρέποντας τὸ χέρσο τὸ κύμα τῆς
Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, συγκατένευσε τώρα νὰ σαρκωθεῖ καὶ νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ
Παρθένο Κόρη, κάνοντας βατὸ σὲ ἡμᾶς τὸν δρόμο τοῦ Οὐρανοῦ. Ἄς
δοξάσουμε Αὐτὸν ποὺ εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος Ἄνθρωπος.

* Ευλογίες *

Ἦνεγκε γαστήρ, ἡγιασμένη Λόγον
Σαφῶς ἀφλέκτω, ζωγραφουμένη
βάτῳ Μιγέντα μορφῇ, τῇ βροτησίᾳ
Θεὸν Εὐας τάλαιναν, νηδὺν ἀρᾶς τῆς
πάλαι Λύοντα πικρᾶς· ὃν βροτοὶ
δοξάζομεν.

Ἦδειξεν ἀστήρ, τὸν πρὸ ἡλίου Λόγον
Ἐλθόντα παῦσαι, τὴν ἀμαρτίαν
Μάγοις Σαφῶς πενιχρὸν, εἰς σπέος
τὸν συμπαθῇ Σὲ σπαργάνοις ἐλικτὸν·
ὃν γεγηθότες Ἰδὸν τὸν αὐτὸν, καὶ
βροτὸν καὶ Κύριον.

Ἡ ἡγιασμένη κοιλία τῆς Θεομήτορος, ποὺ μὲ σαφήνεια προτυπώνεται ἀπὸ
τὴν ἄφλεκτο βᾶτο, χώρεσε καὶ βάσταξε τὸν Λόγο τοῦ Πατρός, ποὺ πῆρε
ἀνθρώπινη σὰρκα γιὰ νὰ λύσει τὴν ταλαίπωρο κοιλία τῆς Εὐας ἀπὸ τὴν
παλιὰ ἐκείνη κατάρᾳ*. Αὐτὸν ἃς δοξάσουμε οἱ ἄνθρωποι.

*«Πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμὸν σου· ἐν λύπαις τέξῃ
τέκνα» (Γεν. γ' 16).

Ἦδειξε καθαρὰ στοὺς Μάγους ὁ ἀστέρας τὸν (ἄναρχο) Λόγο, ποὺ ὑπῆρξε
πρὶν κι ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἥλιο, καὶ ἦρθε νὰ παύσει τὴν ἀμαρτία. Σὲ Σένα τὸν
φιλάνθρωπο, τυλιγμένο σὲ σπάργανα μέσα στὸ πενιχρὸ σπήλαιο,
ἀναγνώρισαν οἱ Μάγοι καὶ Κύριο καὶ ἄνθρωπο, στὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ὡδὴ γ'.

.

Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἰκετῶν
Εὐεργέτα Ἐχθροῦ ταπεινῶν, τὴν
ἐπηρμένην ὀφρὺν· φέρων τε
παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας Ὑπερθεν
ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους Μάκαρ
μελωδούς, τῇ βάσει τῆς πίστεως.

Νύμφης πανάγνου, τὸν πανόλβιον
τόκον Ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν, ἡξιωμένος

Δέξου, στήσε τὸ αὐτί σου στοὺς ὕμνους ποὺ ψέλνουμε ἐμεῖς οἱ δοῦλοι σου,
Εὐεργέτη, καὶ ταπείνωσε τὸ ἀνασηκωμένο φρυδι τοῦ ἐχθροῦ (τὴν ἀλαζονεῖα
τοῦ διαβόλου) ὑψώνοντας, Ἐσύ ποὺ τὰ βλέπεις ὅλα, ἐμᾶς τοὺς ὑμνωδοὺς
σου, ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, στηριγμένους ἀκλόνητα στὸ ἀσάλευτο θεμέλιο
τῆς πίστεως.

Ὁ χορὸς τῶν ποιμένων ποὺ ξαγρυπνοῦσε στοὺς ἀγρούς, συγκλονίστηκε ἀπὸ
τὸν παράδοξο καὶ θαυμαστὸ τρόπο τοῦ μυστηρίου, γιὰτὶ ἀξιώθηκε νὰ

* Ευλογίες *

χορὸς Ἀγραυλος ἐκλονεῖτο, τῷ ξένῳ
τρόπῳ· Τάξιν μελωδοῦσάν τε, τῶν
Ἀσωμάτων Ἀνακτα Χριστόν,
ἀσπόρως σαρκούμενον.

Ὑψους ἀνάσσω, οὐρανῶν
εὐσπλαχνία Τελεῖ καθ' ἡμᾶς, ἐξ
ἀνυμφεύτου Κόρης Ἄυλος ὢν τὸ
πρόσθεν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων Λόγος
παχυνθεὶς, σαρκὶ τὸν πεπτωκότα ἵνα
πρὸς αὐτόν, ἐλκύσῃ πρωτόκτιστον.

ἀναγνωρίσει πέρα ἀπὸ κάθε λογικῆ τὸν παμμακάριστο τόκο τῆς πανάγνου
Νύμφης καὶ τὶς τάξεις τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων ποὺ ὑμνοῦσαν Ἑσένα τὸν
Βασιλέα Χριστόν, ποὺ σαρκώθηκε χωρὶς σπορὰ ἀνδρός.

Ὁ Βασιλέας τῶν ὕμνων στοὺς οὐρανοὺς, Θεὸς Λόγος, κινήθηκε πρὸς ἐμᾶς
ἀπὸ εὐσπλαχνία, καὶ ἐνῶ ἦταν ἄυλος καὶ ἄσαρκος πρὶν, στοὺς ἔσχατους
χρόνους ἔλαβε σάρκα καὶ ντύθηκε τὸν πεσμένο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἐλκύσῃ
πρὸς Αὐτὸν τὸν πρωτόπλαστο Ἀδάμ.

Ὡδὴ δ'.

Γένους βροτείου, τὴν ἀνάπλασιν
πάσαι Ἄδων Προφήτης, Ἀββακούμ
προμηνύει Ἰδεῖν ἀφράστως, ἀξιωθείς
τὸν τύπον· Νέον βρέφος γάρ, ἐξ
ὄρους τῆς Παρθένου Ἐξῆλθε λαῶν,
εἰς ἀνάπλασιν Λόγος.

Ἰσος προῆλθες, τοῖς βροτοῖς ἐκουσίως
Ὑψιστε σάρκα, προσλαβὼν ἐκ
Παρθένου Ἰὸν καθάραι, τῆς
δρακοντείας κάρας Ἀγὼν ἅπαντας,
πρὸς σέλας ζωηφόρον Θεὸς πεφυκώς,

Ψάλλοντας ἀπὸ τότε καὶ σὺ Προφήτη Ἀββακούμ προφήτευσες τὴν ἀνάπλαση
τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, γιὰτὶ ἀξιώθηκες νὰ προειδεῖς μὲ ἄρρητο τρόπο
τὸν τύπο τοῦ μυστηρίου: τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦρθε ὡς βρέφος νέο γιὰ ν'
ἀναπλάσῃ τοὺς λαοὺς, ἀπὸ τὸ (κατάσκιο καὶ πυκνὸ ἀπὸ τὶς ἀρετὲς) ὄρος τῆς
Παρθένου.

Ὡ Ὑψιστε, ἔλαβες μὲ τὴ θέλησή σου σάρκα καὶ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν
Παρθένο ἴσος μὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μᾶς καθαρῶς ἀπὸ τὸ
φαρμάκι τῆς κεφαλῆς τοῦ δράκοντα διαβόλου καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς ὅλους,
Ἑσὸν ποὺ εἶσαι φύσει Θεός, ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς πύλες (τῆς ἁμαρτίας) πρὸς τὸ
ζωηφόρο φῶς (τῆς ἀλήθειας).

* Ευλογίες *

ἐκ πυλῶν ἀνηλίων.

Ἔθνη τὰ πρόσθεν, τῇ φθορᾷ
βεβυσμένα Ὀλεθρον ἄρδην,
δυσμενοῦς πεφευγότα Ὑψοῦτε
χεῖρας, σὺν κρότοις ἐφυμνίοις Μόνον
σέβοντα, Χριστὸν ὡς εὐεργέτην Ἐν
τοῖς καθ' ἡμᾶς, συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ῥίζης φυεῖσα, τοῦ Ἰεσσαὶ Παρθένε
Ὅρους παρῆλθες, τῶν βροτῶν τῆς
οὐσίας Πατρός τεκοῦσα, τὸν πρὸ
αἰῶνων Λόγον· Ὡς ἡδόκησεν, αὐτὸς
ἐσφραγισμένην Νηδὺν διελθεῖν, τῇ
κενώσει τῇ ξένη.

Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης
πλάνης Ἰλασμὸν ἡμῖν, Χριστέ τοῖς
ἐγρηγόρωσ Νῦν σοι τελοῦσιν, ὕμνον
ὡς εὐεργέτη Ἐλθοις πορίζων, εὐχερῇ
τε τὴν τρίβον· Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες,
εὕροιμεν κλέος.

Ἔθνη, σεῖς ποὺ εἴσαστε πρὶν βυθισμένα στὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο καὶ ποὺ
ξεφύγατε ὁλότελα ἀπὸ τὴν καταστροφή τοῦ πονηροῦ διαβόλου, ὑψῶστε τὰ
χέρια σας μὲ χαρὰ καὶ μὲ ἀγαλλίαση, λατρεύοντας μοναχὰ τὸν Χριστὸν, τὸν
εὐεργέτη σας, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο μας συμπάσχοντας νὰ μᾶς σώσει.

Παρθένε, σὺ ποὺ βλάστησες ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ*, ξεπέρασες ὅλα τὰ μέτρα
τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ γέννησες τὸν προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ Πατρός, ποὺ
εὐδόκησε νὰ βγεῖ χωρὶς φθορὰ ἀφήνοντάς σε ἐσφραγισμένη, μὲ τὴν
παράδοξη συγκατάβασή του.

* δηλ. τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ βασιλικὸ γένος τοῦ Δαυίδ: Ὁ Ἰεσσαὶ ἦταν
πατέρας τοῦ Δαυίδ.

Ὡδὴ ε'.

.

Χριστέ, σὲ μᾶς ποὺ πρὶν εἴμασταν σκοτισμένοι ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς πλάνης,
τώρα σοῦ προσφέρουμε μὲ ἐγρήγορη τοῦ νοῦ, ὕμνο εὐχαριστίας ὅπως
ταιριάζει στὸν εὐεργέτη μας. Σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς χαρίσεις ἰλασμὸ καὶ νὰ
κάνεις εὐκόλο τὸν δρόμο τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ ἂν τὸν βαδίσουμε θὰ βροῦμε τὴν
αἰώνιο δόξα.

* Ευλογίες *

Ἀπηνὲς ἔχθος, τὸ πρὸς αὐτὸν
Δεσπότης Τεμῶν διαμπάξ, σαρκὸς ἐν
παρουσία Ἰνα κρατοῦντος, ὥλεσε
ψυχοφθόρου Κόσμον συνάπτων, ταῖς
ἀϋλοῖς οὐσίαις Τιθεὶς προσηνῇ, τὸν
Τεκόντα τῇ κτίσει.

Ὁ λαὸς εἶδεν, ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος
Μεθ' ἡμέραν φῶς, τῆς ἄνω
φρυκτωρίας· Ἔθνη Θεῷ δέ, κλῆρον
Υἱὸς προσφέρει Νέμων ἐκεῖσε, τὴν
ἀπόρρητον χάριν Οὗ πλεῖστον
ἐξήνθησεν, ἡ ἁμαρτία.

Ὁ Δεσπότης Χριστὸς μετὰ τὴν σαρκική του παρουσία ἔκοψε ἀπὸ τὴ ρίζα τὸ
νοερὸ μῖσος ποὺ ἔτρεφαν πρὸς Αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ του καὶ τὴν δύναμη τοῦ
κοσμοκράτορα καὶ ψυχοφθόρου δαίμονος ἐξαφάνισε. Καὶ τὸν μὲν κόσμον
ἔνωσε μετὰ τὴν ἀσώματες ὑπάρξεις, τὸν δὲ Δημιουργὸ ἔκανε προσηνῇ πρὸς τὴν
Κτίση.

Ὁ λαὸς ἐκεῖνος ποὺ ἦταν πρὶν σκοτισμένος (ἀπὸ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν
ἁμαρτία), αὐτὸς μετὰ τὴν Ἡμέρα* γινώρισε τὸ φῶς τῆς ἄνω θεογνωσίας. Αὐτὰ
τὰ Ἔθνη ποὺ κληρονόμησε ὁ Υἱός, τὰ προσφέρει στὸν Πατέρα του, ἀφοῦ
μοίρασε σ' αὐτὰ χάρι ἄρρητη καὶ περισσὴ, ἐκεῖ ὅπου πρὶν πλεόναζε ἡ
ἁμαρτία**.

* Ἡμέρα ὀνομάζεται ἐξαιτίας τῆς παρουσίας τοῦ νοητοῦ Ἡλίου τῆς
Δικαιοσύνης Χριστοῦ.

** Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει ἴδε φῶς μέγα (Ἠσ. θ' 2).- Αἴτησαι παρ'
ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου (Ψαλμ β' 8).- Ὅπου
ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις (Ῥωμ. ε' 20).

ᾠδὴ 5.

Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,
ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι.
Νυγεῖς ἐγὼ δὲ τῷ τυραννοῦντος
βέλει, Χριστὲ προσαυδῶ, τὸν κακῶν

Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ὄντας μέσα στοὺς μυχοὺς τῆς θάλασσας ζητοῦσε νὰ ἔλθει
πρὸς ἐσένα Κύριε (“ἀναβῇ ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου”) γιὰ νὰ δοθεῖ τέλος στὴ
ζάλη ποὺ τὸν συνεῖχε. Ἐγὼ, ὅμως, πληγωμένος ἀπὸ τὴ σαῖτα τοῦ τυράννου
διαβόλου, παρακαλῶ Χριστὲ μου νὰ ἔρθεις ἐσὺ πρὸς ἐμένα γρηγορότερα

* Ευλογίες *

άναιρέτην, Θάπτον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς
ραθυμίας.

Ὃς ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς Θεὸν Θεὸς
Λόγος Νυνὶ κρατύνει, μὴ σθένουσιν
τὴν πάλαι Ἰδὼν φυλάσσει, τὴν καθ’
ἡμᾶς οὐσίαν Καθεῖς ἐαυτὸν, δευτέρα
κοινωνία Αὔθις προφαίνων, τῶν
παθῶν ἐλευθέραν.

Ἴκται δι’ ἡμᾶς, Ἀβραὰμ ἐξ ὀσφύος
Λυγρῶς πεσόντας, ἐν σκότει τῶν
παισμάτων Υἱοὺς ἐγείρει, τῶν κάτω
νενευκότων Ὁ φῶς κατοικῶν, καὶ
φάτνην παρ’ ἀξίαν Νῦν εὐδοκήσας,
εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

ἀπὸ τῆ δικῆ μου ραθυμία καὶ ἀμέλεια καὶ νὰ γίνεις ἀναιρέτης τῶν κακῶν
ποὺ μὲ συνέχουν.

Ὁ Θεὸς Λόγος πάντοτε ἐνωμένος μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα*, βλέποντας πὼς ὁ
ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ φυλάξει ἀκέραιη τὴν πρώτη ἐκείνη προσφορά
(τοῦ κατ’ εἰκόνα), κλίνει τοὺς οὐρανούς καὶ συγκαταβαίνει νὰ ἐνωθεῖ σὲ
δευτέρα κοινωνία μὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κραταιώνει καὶ δυναμώνει
τὴ φύση μας ποὺ πρὶν ἀσθενοῦσε καὶ τὴν ἀναδεικνύει πάλι ἐλεύθερη ἀπὸ
πάθη.

*Ἡ ἀρχὴ τοῦ τροπαρίου εἶναι δανεισμένη ἀπὸ τὸν ἅγ. Ἰωάννη τὸν Θεολόγο
(Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος) καὶ τὸ τέλος ἀπὸ τὸν ἅγ. Γρηγόριο τὸν Θεολόγο
(Δευτέραν κοινωνεῖ ὁ Υἱός] κοινωνίας, πολὺ τῆς προτέρας παραδοξότεραν,
ὅσω τότε μὲν μετέδωκε τοῦ κρείττονος (τὸ κατ’ εἰκόνα). Νῦν δὲ
μεταλαμβάνει τοῦ χειρόνος [δηλ. τῆς σαρκός].

Σὺ Χριστέ, ποὺ κατοικεῖς στὸ φῶς, εὐδόκησες ἀπὸ ἄκρα φιλανθρωπία νὰ
ἔλθεις πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ κατοικήσεις στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων, ἔξω ἀπὸ
κάθε μεγαλοπρέπεια. Γεννήθηκες ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ γιὰ τὴ
σωτηρία ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ πέσαμε μὲ ἄθλιο τρόπο στὸ σκοτάδι τῶν
ἁμαρτιῶν καὶ γιὰ νὰ ἐγείρεις πνευματικὰ παιδιά ἀπὸ τὶς πέτρες*.

*Δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγείρει τέκνα τοῦ Ἀβραάμ (Λουκ. γ’
8).

ᾠδὴ ζ’.

.

* Ευλογίες *

Τῷ παντάνακτος, ἐξεφαύλισαν πόθῳ
Ἄπλητα θυμαίνοντος, ἡγκιστρωμένοι
Παῖδες τυράννου, δύσθεον
γλωσσαλγίαν· Οἷς εἵκαθε πῦρ,
ἄσπετον τῷ Δεσπότη Λέγουσιν· Εἰς
αἰῶνας, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπηρέτας μὲν, ἐμμανῶς καταφλέγει
Σῶζει δὲ παφλάζουσα, ῥοιζηδὸν
νέους Ταῖς ἐπταμέτροις καύσει
πυργουμένη Οὖς ἔστεφε φλόξ
ἄφθονον τοῦ Κυρίου Νέμοντος
εὐσεβείας, εἵνεκα δρόσον.

Ἀρρώγῃ Χριστέ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον
Πρόβλημα τὴν σάρκωσιν, ἀρρήτως
ἔχων Ἥσυχνας ὄλβον, τῆς θεώσεως
φέρων Μορφούμενος νῦν· ἥς τινος
δι' ἐλπίδα Ἄνωθεν εἰς κευθμῶνας,
ἦλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριωπὸν, ἀκρατῶς
γαυρουμένην Ἄσεμνα βακχεύουσιν,

Ὡς τρεῖς Παῖδες, ἀφοσιωμένοι στὸν πόθο τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ,
ἐξευτελίσατε τὴν βλάσφημη γλωσσαλγία τοῦ τυράννου Ναβουχοδονόσορα,
ποὺ ὀργίζονταν μὲ μένος ἐναντίον σας καὶ γι' αὐτὸ σᾶς παρέδωσε στὸ
ἀπερίγραπτο πῦρ τῆς καμίνου (ποὺ καθόλου δὲν σᾶς ἔκαψε). Γι' αὐτὸ κι
ἐσεῖς εὐχαριστεῖτε τὸν Δεσπότη εὐλογώντας τον εἰς τοὺς αἰῶνες.

Ἡ ἀναβράζουσα καὶ ἡχηρὴ φλόγα ποὺ ὑψωνόταν σὰν πύργος ἀπὸ τὴν
ἐπταπλάσια καύση του, τοὺς μὲν ὑπηρέτες τοῦ τυράννου κατέκαψε μὲ
μανία, τοὺς δὲ νέους ἔσωσε καὶ τοὺς ἔστεψε, γιατί ὁ Κύριος χάρισε σ' αὐτοὺς
δροσιὰ ἄφθονη, χάρη στὴν εὐσέβεια καὶ τὴν πίστη τους.

Ὡς ἀρωγὸς Χριστέ, παίρνοντας τὴ μορφὴ μας μὲ τὴ γέννησή σου σήμερα,
κατήσχυνες τὸν ἀντίπαλο τῶν ἀνθρώπων διάβολο. Κι ἐνῶ ἔφερες τὸν
πλοῦτο τῆς θεότητος μέσα σου, πρόβαλες τὴ σάρκα* μὲ τρόπο ἀνερμήνευτο,
αὐτὴν ποὺ ἐμεῖς κατακρημνίσαμε ἀπὸ τὸν Παράδεισο στοὺς σκοτεινοὺς
τόπους τοῦ Ἄδη τρέφοντας τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουμε θεοί (ὅπως μᾶς
συμβούλευσε ὁ ὄφις).

*Πρόβαλε ὡς δόλωμα ὁ Κύριος τὴ σάρκα καὶ αὐτὴν ξεγελασμένος πολέμησε
ὁ διάβολος, γιὰ νὰ νικηθεῖ τελικὰ ἀπὸ τὴν παντοδύναμη Θεότητα ποὺ δὲν
ἔβλεπε.

Τὴν ἀγριωπὴ ἁμαρτία τοῦ ἀφηνιασμένου κόσμου, ποὺ ἦταν γεμάτη
περηφάνεια καὶ τρελαμένη ἀπὸ τὸν οἶστρο τῆς ἀκολασίας, τὴν γκρέμισες

* Ευλογίες *

ἐξοιστρομένου Κόσμου καθεῖλες,
πανσθενῶς ἁμαρτίαν· Οὓς εἴλκυσε
πρὶν, σήμερον τῶν ἀρκύων Σῶζεις δὲ
σαρκωθεῖς, ἐκὼν Εὐεργέτα.

όλοτελα. Καὶ ἐκείνους ποὺ τράβηξε πρὶν (ἡ ἁμαρτία) τοὺς σῶζεις σήμερα
ἀπὸ τῆς παγίδος τῆς, παίρνοντας σάρκα ὡς εὐεργέτη.

ᾠδὴ η΄.

Μήτηρ ἀφλέκτως, εἰκονίζουσι
Κόρης Οἱ τῆς παλαιᾶς,
πυρπολούμενοι νέοι Ὑπερφυῶς
κύουσιν, ἐσφραγισμένην. Ἄμφω δὲ
δρῶσα, θαυματουργία μιᾷ Λαοὺς
πρὸς ὕμνον, ἐξανίστησι χάρις.

Οἱ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νέοι, πυρπολούμενοι μὲς στὸ καμίνι χωρὶς νὰ
καίονται, εἰκονίζαν τὴν μήτρα τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης, ποὺ ἔτεκε μὲ
ὑπερφυσικούς ὅρους κι ἔμεινε σφραγισμένη. Αὐτὰ τὰ δύο θαύματα (τῶν
Παίδων καὶ τῆς Παρθένου) ποὺ τὰ ἐνήργησε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ
θαυματουργικῶς, ξεσηκώνουν τοὺς πιστοὺς νὰ ὑμνήσουν καὶ νὰ
δοξολογήσουν τὸν Θεό.

Λύμην φυγοῦσα, τοῦ θεοῦσθαι τῇ
πλάνῃ Ἀληκτον ὕμνεῖ, τὸν
κενούμενον Λόγον Νεανικῶς ἅπασα,
σὺν τρόμῳ κτίσις. Ἄδοξον εὖχος,
δειματομένη φέρειν Ῥευστὴ γεγῶσα,
κἂν σοφῶς ἐκαρτέρει.

Τὸν ὄλεθρο τῆς θεοποίησης ἀπὸ τοὺς πλανεμένους διέφυγε ὅλη ἡ κτίσις (μὲ
τὴν Χριστοῦ γέννηση) κι ἐνῶ πρὶν φοβόταν καὶ ἔτρεμε τὴν δόξα ποὺ δὲν τῆς
ἀνῆκε ὄντας φθαρτὴ, τώρα ὕμνεῖ ἀκατάπαυστα μὲ νεανικὸ σφρίγος ἀλλὰ καὶ
τρόμο, τὸν συγκαταβάνα Λόγο ποὺ μὲ σοφία καρτεροῦσε.

Ἦκεις πλανῆτιν, πρὸν νομὴν
ἐπιστρέφων Τὴν ἀνθοποιόν, ἐξ
ἐρημαίων λόφων Ἡ τῶν ἐθνῶν
ἔγερσις, ἀνθρώπων φύσιν· Ῥώμην
βιαίαν, τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι

Σὺ Χριστέ, ἡ ἀνάστασις τῶν ἐθνῶν, ἦρθες γιὰ νὰ ἐπαναφέρεις τὴν πλανεμένη
φύση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ἔρημα καὶ ἄγρια βουνά (τῆς ἁμαρτίας) σὲ
λιβάδι πλούσιο σὲ ἄνθη (τῆς εὐσεβείας). Καὶ γιὰ νὰ ἀφανίσῃς μὲ τὴν
πρόνοιάν σου τὴ βίαιη καὶ τυραννικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου,
φανερούμενος ὡς τέλειος ἄνθρωπος καὶ Θεός.

* Ευλογίες *

Ἀνὴρ φανείς τε, καὶ Θεὸς προμηθεΐα.

Ῥδὴ θ'.

Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον
φόβῳ Ῥᾶον σιωπῇ· τῷ πόθῳ δὲ
Παρθένε Ὑμνους ὑφαίνειν,
συντόνως τεθηγμένους Ἐργῶδες
ἐστίν· ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος Ὅση
πέφυκεν, ἡ προαίρεσις δίδου.

Τύπους ἀφεγγεῖς, καὶ σκιὰς
παρηγμένας Ὡ Μήτηρ Ἀγνή, τοῦ
Λόγου δεδορκότες Νέου φανέντος,
ἐκ πύλης κεκλεισμένης Δοξοῦμενοί
τε, τῆς ἀληθείας φάος Ἐπαξίως σὴν,
εὐλογοῦμεν γαστέρα.

Πόθου τετευχώς, καὶ Θεοῦ παρουσίας
Ὁ χριστοτερπής, λαὸς ἡξιωμένος Νῦν
ποτνιαῖται, τῆς παλιγγενεσίας Ὡς
ζωοποιοῦ· τὴν χάριν δὲ Παρθένε
Νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ
κλέος.

Εἶναι εὐκολότερο σὲ μᾶς νὰ ἀρκεστοῦμε ἀπὸ φόβο στὴ σιωπῇ, ποὺ εἶναι καὶ
ἀκίνδυνη. Τὸ νὰ πλέκουμε ὅμως ἐγκώμια καὶ ὕμνους ἀπὸ πόθο γιὰ Σένα,
Παρθένε, ἀρμονικὰ συνταιριασμένους εἶναι δύσκολο κι ἐπικίνδυνο*. Ἀλλὰ,
Μήτηρ, ὅση εἶναι ἡ πρόθεσή μας τόση ἀνάλογα δίνει σὲ μᾶς τὴ δική σου
δύναμη.

*«Καθαρτέον πρῶτον ἑαυτὸν, εἶτα τῷ καθαρῷ προσομιλητέον» (Ἀγ.
Γρηγορίου Θεολόγου)

Ὡ Μητέρα ἀγνή τοῦ Θεοῦ Λόγου, ποὺ νεοφανῶς γεννήθηκε ἀπὸ σένα τὴν
κεκλεισμένη Πύλη, βλέποντας ἐμεῖς νὰ ἔχουν παρέλθει πὰ οἱ κεκαλυμένοι
τύποι τῶν Προφητῶν καὶ οἱ σκιές τοῦ Νόμου μὲ τὴ φανέρωση τοῦ φωτὸς τῆς
ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, εὐλογοῦμε ἐπάξια καὶ μακαρίζουμε τὴν εὐλογημένη
σου κοιλία.

Ὁ λαὸς τῶν Χριστιανῶν ποὺ εὐαρεστεῖ τὸν Χριστό (μὲ τὴν εὐσέβειά του),
ἀφοῦ ἀξιώθηκε τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Θεοῦ στοὺς κόλπους του, τώρα
παρακαλεῖ μὲ δάκρυα νὰ προσκυνήσει τὴ δόξα τῆς ζωοποιοῦ ἀναγέννησης
(τὰ Θεοφάνεια & τὴ Βάπτισις). Κι ἐσὺ Ἄχραντε Παρθένε, εἴθε νὰ χαρίσεις
αὐτὴ τὴν εὐλογία στὸν λαό σου.

** Ευλογίες **

*Με πατρική αγάπη & *Ευλογίες**
eulogies.gr